

Brândușa Vrânceanu

Ilustrații de: Ovidiu Gliga

*O scrisoare Domnului
Hristos, în ceruri*

Din copilăria
Sfântului Nectarie de Eghina

NEPSIS
Timișoara
2016

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VRÂNCEANU, BRÂNDUȘA

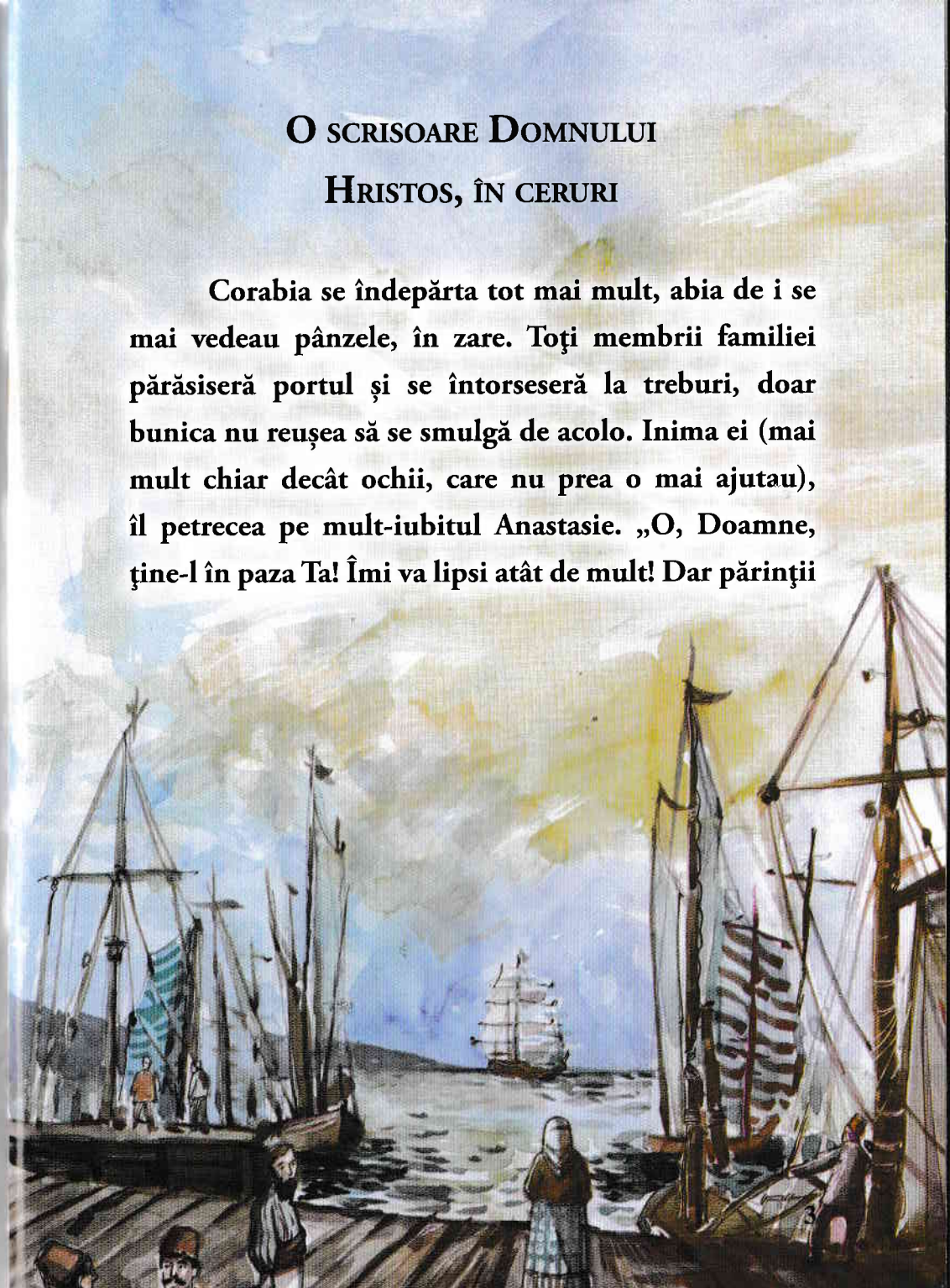
O scrisoare Domnului Hristos, în ceruri / Brândușa Vrânceanu ; il.:
Ovidiu Gliga. - Timișoara : Nepsis, 2016
ISBN 978-606-8832-05-0

I. Gliga, Ovidiu (il.)

235.3

O SCRISOARE DOMNULUI HRISTOS, ÎN CERURI

Corabia se îndepărta tot mai mult, abia de i se mai vedeau pânzele, în zare. Toți membrii familiei părăsiseră portul și se întorseseră la treburile, doar bunica nu reușea să se smulgă de acolo. Inima ei (mai mult chiar decât ochii, care nu prea o mai ajutau), îl petrecea pe mult-iubitul Anastasie. „O, Doamne, ține-l în paza Ta! Îmi va lipsi atât de mult! Dar părinții

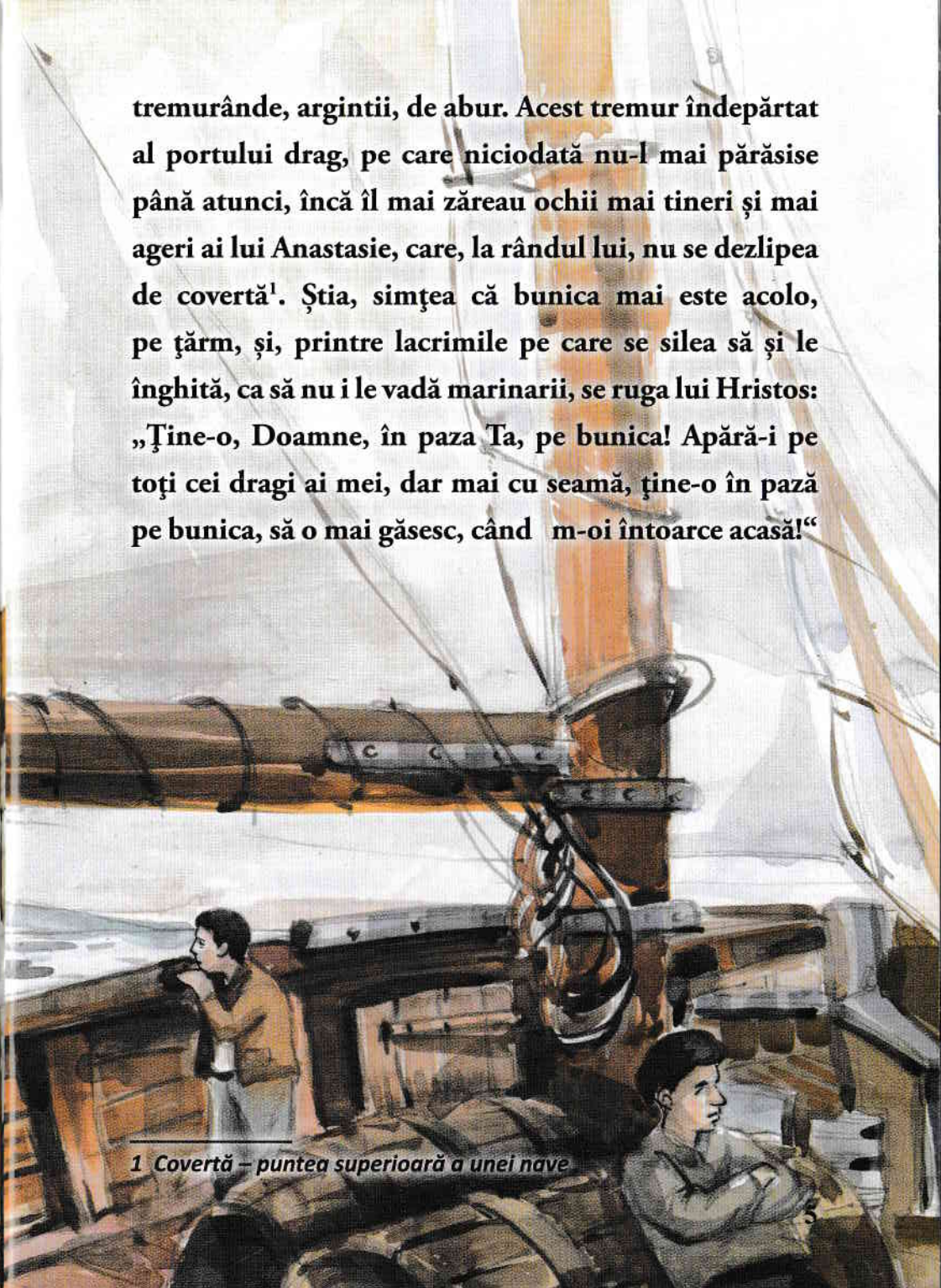

lui au avut dreptate, e mai bine pentru el să plece la Constantinopol... acolo, chiar dacă îi va fi greu fără noi, va învăța carte. Bruma de învățătură deprinsă aici e numai piatra de temelie. Ce să-l fi învățat, de pildă, eu, femeie fără carte?“... Și bătrâna, oftând din greu, întoarse spatele Mării Marmara, îndreptându-se spre casă. Smerită, bunica nu realiza că, dimpotrivă, îl învățase și îi sădise nepotului ei, în suflet, tocmai ce era mai important: dragostea de Dumnezeu și dorul de rugăciune.

Sub razele nemiloase ale soarelui de august, mica cetate Silivria se învăluisse în părelnice pânze

tremurânde, argintii, de abur. Acest tremur îndepărtat al portului drag, pe care niciodată nu-l mai părăsise până atunci, încă îl mai zăreau ochii mai tineri și mai ageri ai lui Anastasie, care, la rândul lui, nu se dezlipea de covertă¹. Știa, simțea că bunica mai este acolo, pe țărm, și, printre lacrimile pe care se silea să și le înghită, ca să nu i le vadă marinarii, se ruga lui Hristos: „Ține-o, Doamne, în paza Ta, pe bunica! Apără-i pe toți cei dragi ai mei, dar mai cu seamă, ține-o în pază pe bunica, să o mai gălesc, când m-oi întoarce acasă!“

1 Covertă – puntea superioară a unei nave

Când nu mai reuși să vadă nici măcar țărmul, se așeza, cu tristețe, pe punte. Deși împlinise 14 ani și, de acum, așa cum îi spusese tata la plecare, trebuia să dovedească lumii că e bărbat, se simțea mai copil chiar decât mezinii pe care îi lăsase acasă... Marele oraș spre care călătorea, Constantinopolul, îl speria; îl speria și gândul la negustorul acela de tutun, care avea nevoie de un băiat de prăvălie și la care avea să lucreze

el, ca să își plătească studiile. Știa că e o mare șansă să aibă serviciu, de lucru nu se prea găsea ușor, dar uite că, prin vărul mamei lui, aflaseră de negustorul acesta. Simbria² nu va fi mare, desigur, dar se va putea întreține singur și, dacă va reuși să fie chibzuit, îi va mai ajuta și pe cei de acasă. Tare mai erau săraci, tare greu le mai era să răzbească...

² Simbria - salariu

Anastasiu era al treilea copil dintre cei șapte, ai familiei sale. Aflase de la bunica lui că venise pe lume într-o zi de mare sărbătoare, zi în care se prăznuiește „Acoperământul Maicii Domnului“, 1 octombrie. „Să nu uiți niciodată, Anastasiu – îi spusese de atâtea și atâtea ori, bunica –, Maica Domnului îți este ocrotitoare! Să o iubești mai mult decât pe mama ta, să o iubești mai mult decât pe mine! Mama și cu mine nu te vom putea însoți pretutindeni, Ea, însă, da! Pe nimeni nu ai mai aproape decât pe Maica Domnului și pe Hristos!“